

“La tímidesa és una bona eina per a poder observar la gent”

Alba Dedeu (Granollers, 1984) va obtenir el premi Mercè Rodoreda de narracions amb el seu primer llibre, *Gats al parc*, que acaba de publicar Proa. Té estudis de medicina, fa de traductora i viu a les Franqueses del Vallès.

—Deu ser molt difícil de trobar el títol d'un recull de relats variats com el vostre, que els englobi o representi tots, no? Heu triat *Gats al parc* però ni els gats ni el parc no s'hi destaquen. Els gats, en un conte, recordo.

—Com que vaig veure que era tan difícil, vaig pensar que valia més no intentar-ho. El títol que he triat és un detall molt anecdòtic, però m'agrada perquè la imatge que dóna és d'alguna manera significativa: observar què passa en un parc. Perquè els contes són d'observar vivències i coses quotidianes i senzilles.

—Els relats parlen de situacions concretes en la vida de la gent, però sempre amb referència a la vida anterior de les persones.

—Sí. En tots els contes s'estira el fil del moment i el del voltant. És en el detall, estirant el fil del detall, que arribes a veure com és la imatge global. A partir del detall es veu molt clar. Si vols abastar d'entrada la vida d'una persona és difícil. Ara, descriure el trajecte que fa una persona cada dia et permetrà de veure com viu aquella persona.

—Els relats revelen que l'autora, tot i ser jove, sap moltes coses de la vida, de la vida adulta. Com l'heu adquirida, aquesta experiència?

—Per una banda, la tímidesa és una bona eina per a observar. Una persona tímida aprèn a ser molt observadora perquè la seva participació a la vida és menor i té més temps d'observar. Les persones tímides són més observadores. I després, estudiant medicina i tractant amb pacients veus moltes vides diferents i veus complicacions, problemes. D'alguna manera et poses dins la vida de la persona, de les famílies. És un grau d'intimitat que no té la gent.

—L'estil, el ritme, és sempre el mateix, però canvia radicalment, de conte a conte, l'estructura del relat, les estratègies narratives, la tipologia de la veu del narrador. I poden ser més realistes o més impressionistes. Què us porta a fer cada conte d'aquella manera.

JORDI PLAY

Alba Dedeu publica el recull de narracions *Gats al parc*, a Proa. És premi Mercè Rodoreda i és el seu primer llibre.

—De vegades influències, coses que acabo de llegir. En un dels contes, una obra de teatre. Depèn. En uns altres casos, ja fa temps que tinc pensat com explicaré aquella història, com serà l'enfocament. I en aquests contes vaig voler experimentar molt. No volia tenir una forma única, per a tots. Cadascú anava pel seu compte.

—Una cosa que tenen en comú és l'extensió. No us heu limitat a seguir el fil de la trama.

—Això és un accident. M'agradaria fer-los més curts. I m'agraden els contes que són curts i poden transmetre moltes coses en poques pàgines. Però en el meu cas sempre penso en coses que vull dir, imatges que m'agradaria que sortissin. Se'm van allargasant i després els he de retallar. Se m'allarguen perquè m'agrada molt de descriure els ambients i els personatges.

—A més d'escrutar les primeres versions, en depureu l'estil?

—De depuració estilística sempre n'hi ha. I a vegades dues vegades o tres. I, un cop publicats, els tornaria a polir.

—Com que no repetiu cap model, el lector no sap si hi apareixeran pocs personatges o molts, si el final serà tancat o obert... És a dir, no pot imaginar-se cap on anirà.

—Sí. Normalment jo tampoc no sé com l'acabaré construint. És difícil que el tingui tot al cap quan el començo. D'entrada no sé cap on anirà ni com acabarà sent. És amb la redacció que es concreta.

—La galeria de personatges és extensa i variada, en edat, en formació, en condició social... Aquí sí que hi deu haver una voluntat prèvia, oi?

—És que els contes del recull responen a coses que volia explicar de feia temps i per això hi ha personatges i situacions tan variats.

—A tots els contes hi és present la descripció visual, física. La gent fa coses. Moltes. No és la persona que té cabòries o anhels. No hi ha mons interiors.

—Sí. És l'única manera com ho sé fer. Perquè m'imagino la situació de la persona, o n'he viscuda una de semblant, i llavors ja no em costa tant d'imaginar-me-les.

Lluís Bonada